

† Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Ἡ Ἱερὰ Μνήμη
τῆς Η' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου
ἐπὶ Ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου
Νοέμβριος 879 - Μάρτιος 880

Ἐκκλησία Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Μητρόπολις Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς

2015

Ἡ ἉΓΙΑ ΟἶΚΟΝ

Ἡ Αγία Σύνοδος

ΟΙΚΟΜΕΝΙΚῆΣ ΕἰΣΗΛΕΥΣΕΩΣ

ἸΝΑΝΤΙΣ ΟἶΚΟΝ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ
 ΟἶΚΟΝ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ, ἵνα ἡμεῖς τῆς ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ΜΕΤΑ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν, ἵνα ἡμεῖς τῆς ἁγιοσύνης
 ΤΑ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ ὡς ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν, ἵνα ἡμεῖς τῆς ἁγιοσύνης
 ΤΟ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν, ἵνα ἡμεῖς τῆς ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ἢ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν, ἵνα ἡμεῖς τῆς ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ΠΑΝΤΕΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΑΙΣ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΟῦ ΚΑΙ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ἉΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ἡ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ἡ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν

ἡ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ἡ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν
 ἡ ἁγιοσύνης ἑσπεύωμεν

† Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Ἡ Ἱερὰ Μνήμη
τῆς Ἡ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου
ἐπὶ Ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου
Νοέμβριος 879 - Μάρτιος 880

Εἰσήγησις

στὶς Ἱερατικὲς Συνάξεις
τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας
Νοτίου Ἑλλάδος
Πειραιεύς, 18.11/1.12.2015
καὶ Βορείου Ἑλλάδος
Θεσσαλονίκη, 16/29.12.2015

- α. Ἐκκλησιολογία: Θεολογία, Χριστολογία, Πνευματολογία καὶ Τριαδολογία.*
- β. Ἐκκλησιολογία-Σωτηριολογία καὶ Ἐνωτικὴ Σύνοδος τοῦ 879-880.*
- γ. Ἡ Ἡ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.*
- δ. Κανονικὰ Στοιχεῖα καὶ Ἔργο μιᾶς ὄντως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.*
- ε. Τρεῖς καίριες ἐπισημάνσεις.*
- ς. Μήνυμα καὶ Μαρτυρία.*
- ζ. Ἐπίμετρον*
 - 1. Ἡ προσωπικότης τοῦ Μεγάλου Φωτίου.*
 - 2. Ὁμολογία Πίστεως Γνησίου Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.*

Ἐκκλησία Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Μητρόπολις Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς

2015

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1321)

Ἱερατικὲς Συνάξεις τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας
Πειραιεύς, 18.11/1.12.2015 καὶ Θεσσαλονίκη, 16/29.12.2015

Ἡ Ἱερὰ Μνήμη τῆς Η' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ Ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου Νοέμβριος 879-Μάρτιος 880¹

† Στὴν ἱερὰ Μνήμη
τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντος,
Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας
Κυπριανοῦ († 17.5.2013).

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες·
Ἀγαπητοὶ Συλλειτουργοί, Συμπρεσβύτεροι καὶ Συνδιάκονοι·

Ἐπικαλοῦμαι τὶς εὐχὲς καὶ προσευχὲς Σας, ὥστε ὁ Χριστὸς
μας, τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, νὰ σημειώσῃ ἐφ' ἡμᾶς τὸ Φῶς τοῦ
Προσώπου Του, καὶ νὰ κατευθύνῃ ἀσφαλῶς τὰ διαβήματα τοῦ
λόγου καὶ τῶν διανοιῶν μας στὴν εὐλογημένη αὐτὴ Ἱερατικὴ
Σύναξι, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, τοῦ Μεγάλου Φωτίου
καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν!

* * *

1. Εἰσήγησις, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη καὶ ἐσχολιάσθη στὶς Ἱερατικὲς Συνάξεις τῶν
Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας Νοτίου Ἑλλάδος, στὸν Πειραιᾶ, τὴν 18.11/1.12.2015
(βλ. [Χρονικὸ](#) καὶ [Ψήφισμα](#)) καὶ Βορείου Ἑλλάδος, στὴν Θεσσαλονίκη, τὴν
16/29.12.2015 (βλ. [Χρονικὸ](#) καὶ [Ψήφισμα](#)). Ἐπίσης βλ. [Εἰσήγησι Β'](#) (Θεοφίλ. Γαρδικί-
ου Κλήμεντος) καὶ [Ὁμιλία](#) (Σεβασμ. Δημητριάδος Φωτίου).

α. Ἐκκλησιολογία: Θεολογία,

Χριστολογία, Πνευματολογία καὶ Τριαδολογία

Ἐν πρώτοις, ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας, ἡ Ὅποια ἐνεπιστεύθη τὴν ἀναξιότητά μου καὶ μοῦ ἀνέθεσε μία τόσο ὑπεύθυνη Διακονία: νὰ ἀναφερθῶ δηλαδὴ στὴν *Ἡ Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο*, στὴν μεγάλη **Σημασία** Της, στὸ λίαν ἐπίκαιρο **Μήνυμα** Της καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ καθιερωθῆ ἡ **Μνήμη** Της καὶ νὰ ἐνταχθῆ στὸ Ὁρθόδοξο Ἐορτολόγιο, ὅπως καὶ οἱ προηγούμενες Ἁγίες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ἀπὸ τῆς Α' ἕως καὶ τῆς Ζ'.

Ἐπιθυμῶ ἐδῶ, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, νὰ ὑπενθυμίσω καὶ νὰ ὑπογραμμίσω τὴν σοβαρότητα, τὴν ὁποία ἔχει γιὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσους ἀγωνίζονται κατὰ τῆς *Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησιολογίας καὶ ἡ ἀδιάσειστος πίστις μας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ **Μία** καὶ **Μοναδικὴ Ἐκκλησία** τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Ἁγίων Συνόδων, ἡ Ὅποια ταυτίζεται ὄντολογικά, ἀποκλειστικά καὶ μόνον, μὲ τὴν Ἁγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία.

Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, ὁμολογοῦν στὸ *Σύμβολο τῆς Πίστεως*, ὅτι **«Πιστεύουν εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα»**, **«Πιστεύουν εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»**, **«Πιστεύουν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»**, πιστεύουν δηλαδὴ στὴν Ἁγία Τριάδα: ἀλλὰ ἐπίσης ὁμολογοῦν, ὅτι **«Πιστεύουν εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»**.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπισημαίνουν ἐν προκειμένῳ τὸ ἐξῆς σημαντικό: ἡ Ἐκκλησία τίθεται στὴν αὐτὴν σειρά τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἰσχύει γι' αὐτὴν τὸ ἴδιο ρῆμα «Πιστεύω», τὸ ὁποῖο ἐκφράζει τὸ σωτηριολογικὸ περιεχόμενον τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

Μὲ ἄλλες λέξεις: ἡ Θεολογία, ἡ Χριστολογία καὶ ἡ Πνευματολογία ἀποτελοῦν τὴν βάσι, ἀλλὰ καὶ ταυτίζονται μὲ τὴν Ἐκκλησιολογία: ἐὰν δηλαδὴ διασαλευθῆ ἡ Ἀλήθεια γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ κεφάλαια αὐτὰ τῆς Πίστεώς μας, τότε διαρρηγνύεται ὁ ἀλληλο-περιχωρητικὸς σύνδεσμός τους, διασπᾶται τὸ ἐνιαῖο τῆς Πίστεως καὶ τοῦ «Πιστεύω» μας καὶ εἰσερχόμεθα στὴν περιοχὴ τῆς ἑτεροδοξίας καὶ τῆς αἰρέσεως.

Ἔτσι, γίνεται ἄμεσα κατανοητὸς ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία μας χαρακτηρίζεται ὡς Θεοκεντρική, ὡς Χριστοκεντρική, ὡς Πνευματοκεντρική, τελικὰ δὲ ὡς Τριαδοκεντρική.

Μέσω τῆς θεωρήσεως αὐτῆς τοῦ «Πιστεύω» μας γίνεται ἐπίσης κατανοητὸς ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ γνησία Ὁρθοδοξία εἶδε ἀμέσως, ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐξῆς, μίαν ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι στὸ πρόσωπο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ αἵρεσις αὐτὴ διακηρύσσει πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, ὅτι τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας ἐπεκτείνονται σὲ περιοχὲς καὶ πέραν τῆς ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας· δηλαδὴ καὶ ἐκεῖ ὅπου πιστεύεται καὶ βιώνεται μία Χριστολογία, Πνευματολογία καὶ Τριαδολογία, οἱ ὁποῖες εἶναι ἄντικρυς ἀντίθετες πρὸς τὴν Ἀποστολική, Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι.

Εἶναι γνωστὴ ἡ πολύμορφος θεολογία τῶν Οἰκουμενιστῶν περὶ τῆς δῆθεν Διευρυμένης Ἐκκλησίας²· ἡ καινοτόμος αὐτὴ θεολογία ὁμιλεῖ περὶ «Ἐκκλησίας ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ»· περὶ «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς» καὶ «ἄχι πλέον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνης»· περὶ «ἐκκλησίας ἐκτὸς ἐκκλησίας», «ἐκτὸς τῶν τειχῶν», «ἐκτὸς τῶν κανονικῶν ὁρίων» καὶ «ἐκκλησιαστικῶν συνόρων» τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λόγου χάριν, ἔλεγε ἐνδεικτικῶς ὁ πρῶην μητροπολίτης Ἑλβετίας Δαμασκηνός (†):

«Ὁφείλομεν νὰ εἶμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀναζητήσωμεν καὶ νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν παρουσίαν τοῦ Πνεύματος –πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει: τὴν Ἐκκλησίαν– καὶ ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν μας κανονικῶν ὁρίων, πρὸς τὰ ὁποῖα ταυτίζομεν τὴν μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»³. «μόνο ἡ στάσι αὐτὴ θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἀναγνωρίσωμε ἀκόμη καὶ Ἐκκλησίες ἔξω ἀπὸ τὰ δικά μας ἐκκλησιαστικὰ σύνορα, σύνορα ποὺ πολὺ συχνὰ ἔχομε τὴν τάση νὰ ταυτίζομε κατὰ τρόπο ἀποκλειστικὸ μὲ τὴν σωτηρία ἐντὸς τῆς Μιάς...»⁴.

* * *

2. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, Ἀρχιμανδρίτου (νῦν Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς), Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, σελ. 20-22, Ἀθήνα 1997.

3. Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου, Μητροπολίτου Ἑλβετίας, «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ», περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 260/15.10.1981, σελ. 13-14.

4. Τοῦ ἰδίου, ἀπόψεις στὸ «Συνέδριο τοῦ “Συνδέσμου” στὴ Γενεύη» (31.3.-7.4.1995), περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 517/30.4.1995, σελ. 10· τοῦ ἰδίου, «Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα», περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 518/31.5.1995, σελ. 16.

Ἅγιοι Πατέρες·

β. Ἐκκλησιολογία-Σωτηριολογία καὶ Ἐνωτικὴ Σύνοδος τοῦ 879-880

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ὑπενθυμίσω, πρὸς θεμελιώσιν τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεών μου, δηλαδή τῆς ἀρρήκτου σχέσεως Θεολογίας, Χριστολογίας, Πνευματολογίας, Τριαδολογίας καὶ Ἐκκλησιολογίας, ὅτι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας «δοξάζεται ὁ Θεός, διὰ Κυρίου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα»⁵, ὅπως ἀναφέρεται στοὺς Ἀποστολικούς Κανόνες· στὴν Ἐκκλησία κατοικεῖ ἡ Ἁγία Τριάς καὶ οἰκονομεῖ τὰ πάντα εἰς Αὐτήν, ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα πάντα οἰκονομεῖ»⁶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἡ Ἐκκλησία, ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς Καρχηδόνας, εἶναι «ὁ ἀπὸ τῆς ἐνότητος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἠνωμένος Λαός»⁷.

Ὅπου λοιπὸν εἶναι ἡ ἀληθὴς Πίστις περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Σωτηρία· καὶ ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, ὅσοι «εἶναι ἐκτὸς ἀληθείας», αὐτοὶ «εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας»: ὅσοι «sunt extra veritatem», αὐτοὶ «sunt extra Ecclesiam»⁸.

Ἡ βαθεῖα καὶ ἐμπειρικὴ κατανόησις τῆς σωτηριολογικῆς σημασίας πάντων τούτων ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου, κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ὠδήγησε στὴν σύγκλησι τῆς *Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου* στὴν Κωνσταντινούπολι, στὸν Ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας (Νοέμβριος 879-Μάρτιος 880), ἐπὶ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα (867-886).

Ἡ σύγκλησις τῆς Μεγάλης Συνόδου αὐτῆς ἐπραγματοποιήθη
«ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἐπιτύχη τὴν ἀποκατάστασιν

5. Ἱερὸς Ἀποστολικὸς Κανὼν 34ος, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 36.

6. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 59, στλ. 472, Ὁμιλία 87η εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην.

7. Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνα, PL τ. 4, στλ. 553, *De oratione Domini* 23.

8. Ἁγίου Εἰρηναίου Λουγδούνου, PG τ. 7, στλ. 1076, *Ἐλεγχος καὶ Ἀνατροπὴ τῆς Ψευδωνύμου Γνώσεως, IV, ΑΓ'*, 7.

ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης»⁹.

Ἡ ἀποκατάστασις ὁμως τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῆ, ἐφ' ὅσον ὑφίσταντο προγενέστερες ἀποφάσεις τῆς Ρώμης ἐναντίον προσωπικὰ τοῦ Μεγάλου Φωτίου ἐπὶ τῶν Παπῶν Νικολάου Α' (858-867) καὶ Ἀδριανοῦ Β' (867-872), μάλιστα δὲ ἀποφάσεις τῆς λατινικῆς ψευδο-συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ 869-870, τὴν ὁποία οὐδέποτε ἀναγνώρισε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐνῶ οἱ Παπικοὶ τὴν θεωροῦν ὡς δῆθεν ὀγδόην οἰκουμενικὴν ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος καὶ ἐξῆς.

Οἱ ἄδικες καὶ ἀντικανονικὲς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ὑπὸ τῶν Λατίνων στὴν Ρώμη (863 καὶ 869) καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι (869-870) εἶχαν προκαλέσει *Σχίσμα*· ὡς ἐκ τούτου, ἐφ' ὅσον μὲ τὴν ὄντως *Η' Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον* (879-880) ἦρθη τὸ ἐπάρατο αὐτὸ *Σχίσμα*, οἱ Ὁρθόδοξοι ὠνόμαζον αὐτὴν «Σύνοδον Ἐνωτικὴν»¹⁰, εἶναι δὲ ἀναμφίβολο ὅτι «εἰς τὴν εἰρήνευσιν ταύτην συνετέλεσε μεγάλως ὁ μέγας Φῶτιος», ὡς Πρόεδρος τῆς *Ἐνωτικῆς Συνόδου*.

Πολὸ ὀρθῶς ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι

«ἀναμφισβητήτως ἡ Σύνοδος τοῦ 879-880, συνελθοῦσα ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μεγάλου καὶ σοφωτάτου Πατριάρχου Φωτίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ ἐπισήμων τοποτηρητῶν ὄλων τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, καὶ ἐλευθέρως διασκεψαμένη καὶ ἀποφανθεῖσα κατὰ τὰ παραδεδομένα ἐπὶ σπουδαιοτάτων ζητημάτων, φέρει “οὐ μόνον τὰ ἐξωτερικά, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐσωτερικά γνωρίσματα Οἰκουμενικῆς Συνόδου”, ἐκδοῦσα σημαντικωτάτας ἀποφάσεις διὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν»¹¹.

9. Μενεβίσογλου Παύλου, Μητροπολίτου Σουηδίας, Ἱστορικὴ Εἰσαγωγή εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σελ. 494, Στοκχόλμη 1990 καὶ **Φειδᾶ Ἰω. Βλασίου,** Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τόμος Β', σελίδες 102-131, Ἀθῆναι 1972.

10. Καρμίρη Ἰωάννου, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμος Α', σελ. 266, ἔκδοσις β', ἐν Ἀθήναις 1960.

11. Τοῦ ἰδίου, αὐτόθι, σελ. 262-263 καὶ **Παπαδοπούλου Χρυσοστόμου,** Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Τὸ Πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, σελ. 198, ἔκδοσις β', «Ἐκκλησία», Ἀθῆναι 1964.

Σημειωθήτω, ὅτι τὸ Σχίσμα, τὸ ὁποῖον ἤρθη ἀπὸ τὴν *Ἡ' Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον*, ὠφείλετο στὴν σύγκρουσι τοῦ Μεγάλου Φωτίου μὲ τὸν Πάπα Ρώμης Νικόλαο, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Πάπα στὴν Βουλγαρία, τῆς νοθεύσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ *Συμβόλου τῆς Πίστεως* μὲ τὴν αἰρετικὴ προσθήκη τοῦ *Filioque* («καὶ τοῦ Υἱοῦ»), ἀλλὰ καὶ τῆς προσπαθείας ἐπιβολῆς τοῦ *Παπικοῦ Πρωτείου*: πάντα ταῦτα εἶχαν διασαλεύσει τὰ προαναφερθέντα δομικὰ στοιχεῖα τῆς ἐνιαίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας.

* * *

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς· Σεβαστοὶ Πατέρες·

γ. Ἡ Ἡ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

Ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχὴ καὶ ὑπομονή Σας, προκειμένου νὰ παρουσιάσω ἀναλυτικώτερα τὰ τῆς Ἡ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἡ Σύνοδος αὐτὴ συνήλθε

• ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ «ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Φωτίου»¹².

• συμμετείχαν 390 περίπου Ἐπίσκοποι καὶ ἐκπρόσωποι Ἐπισκόπων¹³.

• ὁ Πάπας Ἰωάννης Η' ὤρισε τρεῖς Τοποτηρητὰς καὶ συμμετέσχον ἐπίσης ἐκπρόσωποι τῶν τριῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς·

• οἱ ἐργασίες τῆς Συνόδου ἄρχισαν τὸν Νοέμβριο τοῦ 879 καὶ ἐπερατώθησαν τὸν Μάρτιο τοῦ 880·

• ἐπραγματοποιήθησαν συνολικῶς ἑπτὰ *Συνεδρίες*, τὰ δὲ *Πρακτικὰ* τῆς ἐν Ἀγία Σοφίᾳ ιστορικῆς αὐτῆς Συνόδου, «συνταχθέντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν, διεσώθησαν»¹⁴ καὶ τὸ ἔτος 1705 ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου (1669-1707), ἀπὸ χειρόγραφο τῆς Ἀγιορειτικῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων¹⁵.

Ἡ Ἀγία Σύνοδος τοῦ 879-880

«ὑπῆρξε μία τῶν ἐπισημοτέρων συνόδων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας»¹⁶, συγκροτηθεῖσα δὲ Αὐτὴ ἐκ 390 «Πατέρων ἀνατολικῶν τε καὶ δυτικῶν, ἐκπροσωποῦντων τὰ πέντε Πατριαρχεῖα, παρουσίασε τοι-

12. Mansi, τ. 17Α-18Α, στλ. 373.

13. Μενεβίσογλου Παύλου, *Μητροπολίτου Σουηδίας*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 499 καὶ 506-507.

14. Τοῦ ἰδίου, αὐτόθι, σελ. 503.

15. Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, *Τόμος Χαράς*, σελ. 257-386 καὶ 387-433, ἔκδοσις Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1985· *Καρμῖρη Ἰωάννου*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 268-269· *Ρωμανίδου Ἰωάννου, Πρωτοπρεσβυτέρου*, *Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία* τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμος Β', σελ. 164-187, ἔκδοσις Π. Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1982.

16. Μενεβίσογλου Παύλου, *Μητροπολίτου Σουηδίας*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 263.

οὔτον ἐπιβλητικὸν θέαμα, οἷον δὲν παρουσιάσθη ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου»¹⁷.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου φέρει ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς πάντα τὰ γνωρίσματα Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπομένως εἶναι

«οὐδόλως ἄπορον, ὅτι ὡς ὀγδὴν Οἰκουμενικὴν ἐθεώρουν αὐτὴν οἱ [Πατριάρχης Εὐθύμιος Α΄ (907-917)], Θεόδωρος Βαλσαμών, Νεῖλος Θεσσαλονίκης, Νεῖλος Ρόδου, Συμεὼν Θεσσαλονίκης, Μᾶρκος Ἐφέσου, Γεννάδιος Σχολάριος, Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος καὶ ἄλλοι»¹⁸ πολλοί, ὡς καὶ ὁ σπουδαῖος «*Διάλογος Ἱερομνήμονός τινος*»¹⁹, μέχρι τῶν συγχρόνων μας: Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, F. Dvornik, Βασίλειος Στεφανίδης, Ἰωάννης Ρωμανίδης, Γεώργιος Μεταλληνός, Ἱερόθεος Βλάχος κ.ἄ.²⁰.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Σύνοδος ὠνόμασε ἑαυτὴν ὡς Οἰκουμενικὴν σὲ πολλὰ μέρη τῶν Πρακτικῶν καὶ Κανόνων Αὐτῆς²¹, ὁ δὲ Βασίλειος Στεφανίδης γράφει, ὅτι

«ἐφ' ὅσον δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως ὡς ὀγδὴ οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἡ τυχὸν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ οἰκουμενικὴ σύνοδος πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο»²².

* * *

17. Καρμῖρη Ἰωάννου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 262.

18. Τοῦ ἰδίου, αὐτόθι, σελ. 262.

19. Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 594-595, §§ 78-80.

20. Ἅγιος Νεκταρίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως, Μελέτη Ἱστορικὴ περὶ τῶν Αἰτίων τοῦ Σχίσματος, σελ. 273-292, τόμος Α΄, ἔκδοσις β΄, Ν.Δ. Παναγοπούλου, Ἀθήναι 1988· Μενεβίσογλου Παύλου, Μητροπολίτου Σουηδίας, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 510· Στεφανίδου Κ. Βασιλείου, Ἀρχιμανδρίτου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, σελ. 364, ἔκδοσις ζ΄, Παπαδημητρίου, Ἀθήναι 1998· Βασιλείου Καραγιάννη, Ἀρχιμανδρίτου, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 879-880 εἶναι Οἰκουμενικὴ Σύνοδος;», περιοδ. «Ἀπόστολος Βαρνάβας» Κύπρου, ἀριθ. 10/Ὀκτώβριος 1991, σελ. 317.

21. Καρμῖρη Ἰωάννου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 262· Μενεβίσογλου Παύλου, Μητροπολίτου Σουηδίας, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 510.

22. Στεφανίδου Κ. Βασιλείου, Ἀρχιμανδρίτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 364.

Σεβαστοὶ Πατέρες·

δ. Κανονικὰ Στοιχεῖα καὶ Ἔργο

μᾶς ὄντως Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐντοπίσουμε ἐν συνεχείᾳ «ὄλα τὰ κανονικὰ στοιχεῖα, (τὰ) ἀναγκαῖα γιὰ τὴν σύγκληση, τὸ ἔργο καὶ τὶς ἀποφάσεις μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου»²³, τὰ ὁποῖα βεβαίως συγκεντρώνει ἡ λαμπρὰ καὶ **σαφῶς ἀντι-παπικῆ** Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως:

α. «Συνεκλήθη ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, στὴν ὁποία ἐκπροσωπήθηκαν καὶ οἱ πέντε πρεσβυγενεῖς πατριαρχικοὶ θρόνοι»·

β. «συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου Α΄ τοῦ Μακεδόνο (867-886)», ὁ ὁποῖος «πρῶτος μάλιστα ὑπέγραψε μετὰ τῶν υἱῶν του» τὸν Δογματικὸν Ὅρον τῆς Συνόδου καὶ τὰ Πρακτικὰ αὐτῆς·

γ. «ὁ μέγας ἀριθμὸς μελῶν (338-ὄρθ. 390 ἐπίσκοποι)»·

δ. «ἡ λειτουργία τῆς Συνόδου σύμφωνα μὲ τὴν παραδεδομένη κανονικὴ λειτουργία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»·

ε. «οἱ Κανονικὲς ρυθμίσεις»: διετύπωσε-ἐξέδωκε τρεῖς Ἱεροὺς Κανόνας·

ς. «ὁ Ὅρος Πίστεως», διὰ τοῦ Ὁποίου ὀρίζεται ἐπὶ ποινῇ ἀναθέματος, τὸ ἀμετάβλητο καὶ ἀπαραχάρακτο τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου Πίστεως·

ζ. «ἡ σαφὴς συνείδηση τῆς ἀθθεντίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου», ὅπως ἐξεφράσθη αὐτὴ «μὲ τὴν ἀπόφαση συναριθμήσεως τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ τὶς προγενέστερες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ποὺ ἦταν δικαίωμα μόνο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»²⁴.

η. «τ' ἀποφασισθέντα ἐν τῇ Συνόδῳ ταῦτη ὑπῆρξαν σύμφωνα πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθέντα, σύμφωνα πρὸς τὴν

23. Βασιλείου Καραγιάννη, Ἄρχιμανδρίτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 315.

24. Τοῦ ἰδίου, αὐτόθι, σελ. 316.

Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας»²⁵.

Τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἐπιτελέσθηκε ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Σύνοδο τοῦ 879-880 ἦταν τεράστιο τόσο γιὰ τὴν ταραγμένη ἐκείνη περίοδο, ὅσο καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας:

- ἐλειτούργησε ἐνωτικὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Δογματικῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Κανονικῆς Παραδόσεως:

- κατεδίκασε τὴν ἀλλοίωσι τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Filioque,

- ἐπιβεβαίωσε τὸ Ἱερὸ Σύμβολον ὅπως Τοῦτο μᾶς παρεδόθη ὑπὸ τῶν δύο πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων,

- ἀπέκρουσε τὴν διαστροφή τοῦ ἀπλοῦ Πρωτείου Τιμῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ὁ ὁποῖος μετέβαλε τοῦτο σὲ διοικητικὸ Πρωτεῖο Ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Μέγας Φώτιος ἐλειτούργησε ἐνωτικὰ, ἀντέκρουσε μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τὸ Παπικὸ Πρωτεῖον Ἐξουσίας καὶ τὴν νόθευσι τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἐξέθεσε μὲ παρρησία καὶ σαφήνεια τὶς ὀρθόδοξες θέσεις καὶ ἐκάλεσε τοὺς Ἀντιπροσώπους τοῦ Πάπα Ἰωάννου Η΄ νὰ ἀποκηρύξουν τὶς πλάνες τους, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὀδηγήσει στὸ Σχίσμα τοῦ 867.

Ἡ Ἁγίος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως ὑπογραμμίζει μὲ ἔμφασι, ὅτι «ἡ Ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα», διότι «ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ ὁ Φώτιος κατήγαγε θρίαμβον», «ἐστέφθησαν οἱ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ἀγῶνες αὐτοῦ διὰ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς τοσοῦτον ἐμόχθησε». «ὁ θρίαμβος ἐνὶ λόγῳ ἦτο πλήρης· θρίαμβος πολιτικός, ἐκκλησιαστικός, προσωπικός»²⁶.

* * *

25. Παπαδοπούλου Χρυσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 198.

26. Ἀγίου Νεκταρίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 288-289.

Ἅγιοι Πατέρες·

ε. Τρεῖς καίριες ἐπισημάνσεις

Θὰ συμπληρώσω τὴν ἀνάλυσί μου μὲ τρεῖς καίριες ἐπισημάνσεις.

Πρῶτον· ἡ συνειδητοποίησις, ὅτι ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ 879-880 ἦταν ἔργο τοῦ μεγαλόπνοου καὶ διορατικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Ἰσαποστόλου καὶ μεγάλου Πατρὸς καὶ Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ὠθεῖ νὰ πιστεύουμε ὅτι

«ἡ πλέον ἀρμόζουσα τιμὴ πρὸς τὸν Ἅγιο» «εἶναι ἡ συναριθμησις τῆς Συνόδου αὐτῆς ὡς ὀγδόης μετὰ τῶν ὑπολοίπων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων»²⁷.

Δεύτερον· ἡ κατανόησις τῆς Μεγάλης Συνόδου Αὐτῆς ὡς ἐνωτικῆς, ἀναδεικνύει Αὐτὴν ὡς πρότυπον σὲ ὁποιαδήποτε εἰλικρινῆ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπανένωσι τῶν διηρημένων Χριστιανῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἐφ' ὅσον Αὐτὴ μαρτυρεῖ γιὰ τὸ *Θεῖο Μυστήριον τῆς Παραδόσεως* διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, γιὰ τὴν γνήσια Πατερικὴ Συνοδικότητα²⁸:

α. «ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀναζητήθηκε κυρίως καὶ πρωτίστως στὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ στὴν διατήρησις ὄχι μόνο τοῦ περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ τῆς διατυπώσεως Αὐτῆς ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀναθεματίσθηκε δὲ ὁποιαδήποτε λεκτικὴ προσθήκη, ἀφαίρεσις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ περιεχομένου»²⁹.

β. «ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας δομεῖται ἐπίσης ἐπὶ τῶν Κανονικῶν ρυθμίσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»³⁰.

27. Βασιλείου Καραγιάννη, Ἄρχιμανδρίτου, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 319.

28. Κυπριανοῦ, Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, «Τὸ Θεῖο Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 1/ Ἰανουάριος-Μάρτιος 2008, σελ. 39-43.

29. Βασιλείου Καραγιάννη, Ἄρχιμανδρίτου, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 318.

30. Τοῦ ἰδίου, αὐτόθι, σελ. 318.

γ. «ή ἐκκλησιολογία πρέπει νὰ ἐκφράζεται διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος»³¹.

Τρίτον· οἱ δύο προηγούμενες ἐπισημάνσεις μᾶς ὀδηγοῦν στὸ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ αἴτιο/τὸ διατὶ ἡ λεγομένη *Μεγάλη Σύνοδος τοῦ 2016* ὑπὸ τῶν *Οἰκουμενιστῶν* ἔχει ἀποκλείσει ἀπὸ τὶς προοπτικὲς αὐτῆς τὴν ἀναφορὰ στὴν Ἁγία Σύνοδο τοῦ Μεγάλου Φωτίου, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀποφύγει νὰ συγκληθῆ αὐτὴ ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Ἄν ἡ οἰκουμενιστικὴ σύνοδος τοῦ 2016 ἐδέχετο τὰ δύο αὐτά, **τότε** θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγνωρίση τὴν Ἁγία Σύνοδο τοῦ 879-880 ὡς *Ἡ Ἁγίαν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο*· **τότε** θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδεχθῆ τὴν ἀντιπαπικὴ Θεολογία τῆς Ἁγίας Συνόδου Αὐτῆς· **τότε** θὰ ἔπρεπε νὰ υἱοθετήση τὰ κριτήρια, τὰ ὁποῖα Αὐτὴ καθιέρωσε γιὰ ὅποιαδήποτε καλοπροαίρετη ἐνωτικὴ διεργασία, προκειμένου αὐτὴ νὰ εἶναι θεάρεστος καὶ ὀρθόδοξος.

* * *

31. Βασιλείου Καραγιάννη, Ἀρχιμανδρίτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 319.

Σεβαστοὶ Πατέρες·

ζ. Μήνομα καὶ Μαρτυρία

Ἀναφέρθηκα συνοπτικὰ στὴν Σημασία τῆς ὄντως *Ἡ* Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Φωτίου.

Ὁ θεόπνευστος **Δογματικὸς Ὁρος** καὶ οἱ **Ἀποφάσεις** Αὐτῆς ἀπέτρεψαν μὲ τρόπο σαφῆ καὶ κατηγορηματικὸ τὴν ἀλλοίωσι-νοθεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας μας, ἐφ' ὅσον διετήρησαν τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀπαραχάρακτο, ὡς καὶ τὸν Θεοκεντρικὸ, Χριστοκεντρικὸ, Πνευματοκεντρικὸ καὶ Τριαδοκεντρικὸ χαρακτήρα Αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησιολογίας).

Ἐν ὧσει τῆς κορυφουμένης τὸ 2016 ἀποστασίας τῶν Οἰκουμενιστῶν ὀφείλουμε νὰ στείλουμε ἓνα ἰσχυρὸ μῆνομα πρὸς Αὐτούς· εἶναι τὸ **Μήνομα** τῆς *Ἡ* Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ Ὅποιο εἶναι Ἀντι-παπικὸ, ταυτοχρόνως δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν Ἀντιοικουμενιστικὸ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ἔχει ἤδη ἀναγνωρίσει τὸ οἰκουμενικὸν κῶρος τῆς Ἁγίας Αὐτῆς Συνόδου, ἐκφράσασα ἔτσι τὴν **Ἐκκλησιαστικὴ Συνείδησι** τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὴν **Ὁμολογία Πίστεως**³², στὴν Ὅποια θὰ ἀναφερθῆ ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος Δημητριάδος κ. Φώτιος.

Ἡ ἐπίσημος **Διακήρυξις** τῆς Οἰκουμενικότητος Αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ συναριθμησις Αὐτῆς μὲ τὶς **Ἐπτὰ Ἁγίες Οἰκουμενικὲς Συνόδους** ἀποτελεῖ χρέος καὶ εἶναι ἔργο μιᾶς **Μεγάλης καὶ Γνησίας Πανορθοδόξου Συνόδου**.

Πρὸς τὸ παρόν, δυνάμεθα νὰ καθιερώσουμε τὸν **Ἑορτασμὸ** Αὐτῆς κατ' ἔτος, ὅπως ἄλλωστε ἤδη γίνεται κατὰ τόπους³³.

Μαζὶ μὲ ὅσα θὰ ἀναλύσουν καὶ προτείνουν οἱ δύο ἐπόμενοι **Εἰσηγητὲς** θὰ ἔχουμε, Χάριτι Θεοῦ, τὴν δυνατότητα νὰ ἐκπέμψουμε ἓνα ἰσχυρότατο **Μήνομα κατὰ** τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ δώσουμε μία σωστικὴ **Μαρτυρία ὑπὲρ** τῆς **Γνησίας Ὁρθοδοξίας**, «ἵνα πιστεύσῃ ὁ κόσμος». Ἀμήν!

* * *

32. Βλ. «Ὁμολογία Πίστεως Γνησίου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ», εἰς *Ἐπίμετρον* σελ. 19.

33. Κυκλοφορεῖ μία θαυμάσια ἱερὰ Ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τῆς *Ἡ* Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. • Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ἔχει ἀποφασίσει νὰ ἑορτάζεται ἡ Ἡ Ἁγία τὴν 14η Νοεμβρίου, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἐὰν συμπέσῃ Κυριακῆ, ἢ τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν 14η Νοεμβρίου, ὁμοῦ μὲ τὴν Θ' Ἁγία, διότι ἀμφοτέρων τῶν Συνόδων Αὐτῶν ὁ χαρακτήρας εἶναι σαφῶς ἀντι-παπικός. • Ἄλλωστε, ἡ Ἡ Ἁγία ἄρχισε τὶς ἐργασίας Αὐτῆς κατὰ μῆνα Νοέμβριο τοῦ 879.

ζ. Ἐπίμετρον

1. Ἡ προσωπικότης τοῦ Μεγάλου Φωτίου

Θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν ρωμαλέα προσωπικότητα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς καὶ Ἰσαποστόλου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ (πρὶν ἀπὸ 820-891), τοῦ Ὁποίου ἡ μνήμη ἐπιτελεῖται τὴν 6ην Φεβρουαρίου.

Ὁ πολυτάλαντος Μέγας Φώτιος ἦταν μία ἀπὸ τὶς σημαντικότερες μορφές τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Βυζαντίου· ἔλαβε εὐρυτάτη παιδεία, ἐφ' ὅσον ἐκ νεότητος

«ἔδειξε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὴν μελέτη τῆς φιλοσοφίας, τῆς θεολογίας, τῶν μαθηματικῶν, τῆς λογικῆς, τῆς φιλολογίας, τῆς ρητορικῆς, τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς φυσικῆς καὶ γενικότερα κάθε ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς του»³⁴.

Ἄκόμη καὶ ἡ Δύσις, παρὰ τὶς προκαταλήψεις της, ὑποκλίνεται ἐνώπιον τῆς μεγαλωσύνης του, ἐφ' ὅσον

ἀναγνωρίζει ὅτι «ὁ Φώτιος ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θαυμαστοὺς ἀνθρώπους ὀλοκλήρου τοῦ Μεσαίωνα» καὶ θεωρεῖ αὐτὸν «ὡς τὸν μεγαλύτερο ἐπιστήμονα τῆς ἐποχῆς του καί, ἀπὸ κάθε ἄποψη, ὡς τὸν σπουδαιότερο ἄνδρα τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας»· ἦταν «ἓνα εἶδος οἰκουμενικῆς μεγαλοφυΐας, φιλόσοφος, θεολόγος, νομικός, μαθηματικός, φυσικός ἐπιστήμονας, ρήτορας, ποιητής. Τὰ σωζόμενα ἔργα του καταλαμβάνουν πέντε τόμους τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne»³⁵.

Ὁ φωτῶνυμος Ἅγιος κατήγετο ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀνήκε στοὺς Εἰκονοφίλους, ἐξ αἰτίας δὲ αὐτοῦ «υπέστη σκληρὲς διώξεις ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους κατὰ τὴν δεύτερη περί-

34. Φειδᾶ Βλασίου, «Φώτιος Α' ὁ Μέγας», στὸ Παγκόσμιο Βιογραφικὸ Λεξικό, τόμος 9B, σελ. 375δ, Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν 1991.

35. Φούγια, Μεθοδίου Γ., Μητροπολίτου Πισιδίας, Ὁρθοδοξία-Ρωμαιοκαθολικισμὸς-Ἀγγλικανισμὸς, σελ. 54, ἔκδοσις «Νέα Σύννορα» - Α.Α. Λιβάνη, Ἀθήνα 1996. Adrian Fortescue.

οδο τῆς Εικονομαχίας (813-843)»³⁶. οἱ γονεῖς του, ὁ «σπαθάριος» Σέργιος καὶ ἡ Εἰρήνη, ἐορτάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς Ἅγιοι καὶ Ὁμολογητὲς τὴν 13ῃ Μαΐου: «Βυζάντιος τὴν πατρίδα (Σέργιος ὁ Ὁμολογητής), υἱὸς εὐγενῶν καὶ πλουσίων γονέων, ἤκμασεν ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων», ἐπὶ Θεοφίλου (829-842), «πρὸς ὃν μὴ συμφρονήσας, ἀπῆλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως σὺν τῇ συζύγῳ Εἰρήνῃ καὶ τοῖς τέκνοις, ἀποθανὼν ὑπερόριος»³⁷. αὐτὸς δὲ ὁ Φώτιος γράφει ὅτι «σύνδοδος αἰρετικῆ» καὶ «συνέδριον εἰκονομάχων» εἶχε «ἀναθεματίσει» ὄχι μόνον τοὺς οἰκείους του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον³⁸.

Ἀνέλαβε, μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Εἰκονομαχίας (843), ὕψηλὰ καθήκοντα στὸ Παλάτι ὡς «πρωτοσπαθάριος» καὶ «πρωτοασηκρίτης» καὶ ἐδίδασκε στὴν ἀνωτέρα-πανεπιστημιακὴ Σχολὴ τῆς Μαγναύρας· ἀνῆλθε στὸν πατριαρχικὸ θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔτος 858· ἦλθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν Πάπα Νικόλαο, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπεμβάσεώς του στὴν Βουλγαρία, τῆς νοθεύσεως τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως μὲ τὴν αἰρετικὴ προσθήκη τοῦ Filioque («καὶ τοῦ Υἱοῦ»), ἀλλὰ καὶ τῆς προσπαθείας ἐπιβολῆς τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου· ἐξεθρονίσθη ἀντικανονικῶς τὸ ἔτος 867, ἐπανῆλθε στὸν θρόνον τὸ 878 καὶ ἐξεθρονίσθη ἐκ νέου τὸ 886· ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ ὡς Μοναχὸς στὶς 6 Φεβρουαρίου 891.

Ἐορθότατα ἔχει ἐπισημανθῆ, ὅτι

«ἡ πράγματι ἐκπληκτικὴ δραστηριοποίησι τῆς βυζαντινῆς ἱεραποστολῆς σὲ ὀλόκληρο τὸν κόσμον τῶν Σλάβων», ἡ ὁποία ἀλλάξε τὸν θρησκευτικὸν χάρτη τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, «ὑπῆρξε τὸ μεγαλόπνοο σχέδιον τοῦ μεγάλου πατριάρχου, ὁ ὁποῖος πίστευε ἀπόλυτα στὴν οἰκουμενικὴ προοπτικὴ τῆς χριστιανικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου»³⁹.

Ἐπὶ τῆς Φώτιος

«ἀνεδείχθη διὰ τῶν περιστάσεων ἀντάξιος τῶν ζητήσεων καὶ τῶν κινδύνων τῆς ἐποχῆς του», «καθ' ὅλην (δὲ) τὴν τουρκοκρατίαν ἐγένετο διπλοῦν σύμβο-

36. Φειδᾶ Βλασίου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 375δ.

37. Μενεβίσογλου Παύλου, Μητροπολίτου Σουηδίας, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 501, ὑποσημ.

38. PG τ. 102, στλ. 877BC.

39. Φειδᾶ Βλασίου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 377δ.

λον: διὰ μὲν τοὺς ὀρθοδόξους» «ἦτο σύμβολον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐνῶ διὰ τοὺς Λατίνους ἦτο τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον τοῦ μίσους»⁴⁰.

Μαρτυρία ἀντικειμενικὴ τοῦ Νικήτα Παφλαγῶνος, τοῦ πλέον ἀδυσώπητου ἐχθροῦ τοῦ Μεγάλου Φωτίου

«Ἦν (δὲ) οὗτος ὁ Φώτιος οὐ τῶν ἀγενῶν τε καὶ ἀνωνύμων, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ περιφανῶν, σοφία τε κοσμικῇ καὶ συνέσει τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ στροφόμενων εὐδοκιμώτατος πάντων ἐνομίζετο. **Γ**ραμματικῆς μὲν γὰρ καὶ ποιήσεως, ρητορικῆς τε καὶ φιλοσοφίας, ναὶ δὴ καὶ ἰατρικῆς, καὶ πάσης ὀλίγου δεῖν ἐπιστήμης τῶν θύραθεν τοσοῦτον αὐτῷ τὸ περιδόν (δηλ. ἡ ὑπεροχή), ὡς μὴ μόνον σχεδὸν φάναι τῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ γενεὰν διενεγκεῖν, ἤδη δὲ καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς αὐτὸν διαμιλλᾶσθαι. **Π**άντα γὰρ συνέτρεχεν ἐπ' αὐτῷ, ἡ ἐπιτηδειότης τῆς φύσεως, ἡ σπουδὴ, ὁ πλοῦτος, δι' ὃν καὶ βίβλος ἐπ' αὐτὸν ἔρρει πᾶσα»⁴¹.

40. Τωμαδάκη Β. Νικολάου, «Φώτιος. Ὁ Α'», στὴν Ὀρθοδοξικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα, τόμος 12, στλ. 30, Ἀθαν. Μαρτίνου, Ἀθήναι 1968.

41. PG τ. 105, στλ. 509AB.

2. Ὁμολογία Πίστεως Γνησίου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ

Μέρος Πρῶτον

α. Πιστεύω εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν.

Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο· Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν Οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα· σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα· καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς· καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς· καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· Οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

β. Πρὸς δὲ τούτοις, στέργω καὶ ἀποδέχομαι τὰς Ἁγίας Ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καὶ τὰς Τοπικὰς, ἃς Ἐκεῖναι ἀποδεξάμεναι ἐκύρωσαν, ἐπὶ φυλακῇ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας Δογμάτων ἀθροισθεῖσαι.

γ. Ἐνστερνίζομαι πάντας τοὺς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὡς ὑπὸ φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὀδηγουμένων, ἐκτεθέντας Ὅρους τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, ὡς καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οὓς οἱ μακάριοι Ἐκεῖνοι πρὸς τὴν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακόσμησιν καὶ τῶν ἠθῶν εὐταξίαν, κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς Παραδόσεις καὶ τὴν διάνοιαν τῆς Εὐαγγελικῆς Θείας Διδασκαλίας συντάξαντες, παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

δ. Πάντα μὲν ὅσα ἢ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων πρεσβεύουσα δογματίζει, ταῦτα πρεσβεύω καὶ πιστεύω, μηδὲν προστιθείς, μηδὲν ἀφαιρῶν, μηδὲν μεταβάλλων, μήτε τῶν Δογμάτων μήτε τῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ τούτοις ἐμμένων καὶ ταῦτα μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγαθῆς

συνειδήσεως ἀποδεχόμενος· πάντα δὲ ὅσα Ἐκείνη, κατακρίνουσα ὡς ἑτεροδιδασκαλίας, ἀποδοκιμάζει ταῦτα κἀγὼ κατακρίνω καὶ ἀποδοκιμάζω διὰ παντός.

ε. Πείθομαι προθύμως ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὡς Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι, καὶ τοῖς ὑπ' Αὐτὴν κανονικοῖς Ἐπισκόποις καὶ Πρεσβυτέροις.

ς. Πιστεύω καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ Ὁρθοδόξος Πίστις οὐκ ἐστὶν «ἐξ ἀνθρώπων», ἀλλὰ ἐξ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, κηρυχθείσης ὑπὸ τῶν θείων Ἀποστόλων, βεβαιωθείσης ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, παραδοθείσης ὑπὸ τῶν σοφωτάτων Διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης, κυρωθείσης δὲ τῷ αἵματι τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.

ζ. Ἀποδέχομαι, σὺν ταῖς Ἀποφάσεσι τῶν Ἁγίων Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τὰς τοιαύτας τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου τῆς ἐν ἔτει 861φ· πρὸς δὲ τούτοις, ἀσπάζομαι ἀπαρεγκλίτως καὶ τὰς Ἀποφάσεις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φωτίου συγκληθείσης Ἀγίας Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 879φ/880φ, ὡς καὶ τὸν Συνοδικὸν Τόμον τῆς ἐν Βλαχέρναις Ἀγίας Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1351φ ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ Πατριάρχου Ἁγίου Καλλίστου Α', πεποιθὼς ὅτι αἱ Σύνοδοι αὗται ἔχουσιν οἰκουμενικὴν καὶ καθολικὴν ἰσχὺν καὶ αὐθεντίαν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

η. Ἐπιδέτοῦτοις, στέργω καὶ πείθομαι εἰς τὰς Ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πανορθοδόξων Συνόδων, συγκληθεισῶν ἐν ἔτεσι 1583φ, 1587φ καὶ 1593φ, αἵτινες ἀπέστερξαν καὶ κατεδίκασαν τὴν εἰσδοχὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ λεγομένου Γρηγοριανοῦ-Φραγκικοῦ-Νέου Ἡμερολογίου, θεσπισθέντος ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ' ἐν ἔτει 1582φ.

θ. Ἐπὶ πλέον, ἀποδέχομαι καὶ ἀναγνωρίζω ὡς Οἰκουμενικὰ καὶ Καθολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τὸν τε Πατριαρχικὸν Τόμον τοῦ 1756 περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων, καὶ τὸ Συνοδικὸν Σιγγίλιον τοῦ 1848 τῶν Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὡς καὶ τὸ Συνοδικὸν Σιγγίλιον τοῦ 1872 ἐπὶ καταδίκη τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ.

* * *

Μέρος Δεύτερον

α. Θεωρῶ τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς συγκρητιστικὴν παναίρεσιν, τὴν δὲ συμμετοχὴν εἰς τὴν λεγομένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀρξαμένην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ' αἰῶνος, ὡς ἄρνησιν τῆς γνησίας Καθολικότητος καὶ Μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πεποιθὼς ὅτι ὁ ἀποδεχόμενος καὶ συμμετέχων εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην εἶναι πεπτωκὼς περὶ τὴν Πίστιν καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀκοινωνητος.

β. Ὡσαύτως, ἀπορρίπτω καὶ οὐδὲν ἀποδέχομαι τὸ ἐν ἔτει 1920ῳ Διάγγελμα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ὡς περιέχον ἐν πλήρει Σχέδιον πρὸς ἐφαρμογὴν ἐν τῇ πράξει τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ προβλέπον τὴν Ἡμερολογιακὴν-Ἑορτολογικὴν Μεταρρύθμισιν, προετοιμασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ οὕτως ἀποκληθέντος Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923 καὶ ἐφαρμοσθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι ἐν ἔτει 1924ῳ, τοιοῦτοτρόπως δὲ παραβιάσασαν τὰς Ἀποφάσεις τῶν τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος.

γ. Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, θεωρῶ ἐπίσης ὡς πεπτωκὸς περὶ τὴν Πίστιν τοὺς ἐξ Ὁρθοδόξων συμμετασχόντας εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» ἐν ἔτει 1948ῳ καὶ ἀποτελοῦντας ἔκτοτε ἐνεργὰ-ὄργανικὰ μέλη αὐτοῦ, καλλιεργοῦντας οὕτω τὸν λεγόμενον Διαχριστιανικὸν καὶ Διαθρησκειακὸν Οἰκουμενισμὸν.

δ. Τέλος, ἀρνοῦμαι καὶ δὲν ἀποδέχομαι τὰς λεγομένας Πανορθοδόξους Διασκέψεις (1961 κ.έ.), αἵτινες προετοίμασαν τὴν κατακριτέαν, ἄκυρον καὶ ἀνυπόστατον «ἄρσιν τῶν Ἀναθεμάτων Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας» ἐν ἔτει 1965ῳ, ἔκτοτε δὲ αὗται καλλιεργοῦσιν ἐν οἰκουμενιστικῇ προοπτικῇ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς οὕτω καλουμένης Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου, πρὸς τελικὴν ἀποδοχὴν, καθιέρωσιν καὶ δογματοποίησιν τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

+

Τῷ δὲ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!

ΗΣΥΛΙΟΘΩΝ ΔΕ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΡΕΦΟΙΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑ ΡΟΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΟΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΤΕ ΟΥΣ ΑΠΟΒΛΗΘΗΚΕΤΙ ΤΡΟΣΙΝΟΟΙΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ ΑΙΟΝΙΟΙΣ
ΡΩΣΚΟΦΟΡΟΙΣ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΙΣ ΑΙΟΝΙΟΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ
ΠΟΛΙΤΕΛΕΣ ΟΥΣΙΟΝΣ ΠΡΟΤΕΡΑ ΠΑΛΑΙΟΙΣ ΔΙΟΚΛΗΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΕΡΗΣ ΤΡΙΑΣΙΟΝΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΕΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΗΘΕΛΟΝ ΣΥΝΓΡΑΦΕΙΝ ΤΗΝ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΠΟΝΤΙΣ ΠΙΜ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑΦΕΝΤΑ